

Muzeul de povesti

Cum să-ți amintești să nu uiți

Text de Janna de Lathouder
Ilustrații de Anne Schneider

Traducere de Gabriela Bura

Casa Bufniței era pe cale să explodeze.
Era un talmăș-balmeș de...
Stai puțin, de ce, mai exact?
De fapt, nimeni nu știa sigur, deoarece nimeni nu o vizita vreodată.
Nici măcar la o ceașcă de ceai. Iar ei i-ar fi plăcut aşa de mult
să aibă musafiri!

Bineînțeles că toată lumea avea o părere despre Bufniță.

Porcușorii șusoteau: „O colecționară de nimicuri, asta e Bufniță“.
Șoriceii spuneau: „Bufniță? O pasare dezordonată“.
Iar cărăbușii exclamau: „O ciudată, Bufniță asta!“

„E numai vina mea. N-am nici măcar un pic de loc pentru
ca prietenii mei să vină la un ceai“, se gândeau ea cu tristețe.

Dar, stai...

Cine se cățără

asa de repede în copac?

Oare e atent la...

PĂZEA!

BUUUFFF!

Veverița se ciocni de Bufniță.

Și căzură amândouă la pământ, împreună cu lucrurile Bufniței.

Total era împrăștiat.

- Ce harabbură! izbucni Veverița.
- Să vezi ce e înăuntru! răspunse cu mândrie Bufnița,
arătând înspre casa ei din copac.
- Si mai multă harabbură? întrebă Veverița foarte mirată.